

Svetniki-ljubitelji in ljubljenci živalij.*)

(Po Fr. Lindenu priobčuje *Jos. Volc.*)

LI.

No je *sv. Frančišek Ksaverij* († 1552) odpotoval z otoka moluškega, Ambiona, se mu pripeti, da mu pade v morje križec, ki ga je imel na vseh svojih misijonskih potih vedno pri sebi. V štiriindvajsetih urah dospe svetnik na sosednji otok, in glej, takoj priplava morski rak proti bregu, nesoč zgubljeni križ v svojih škarjah, se približa svetniku ter obstane pred njim. Ves vesel hvali svetnik Boga in klečé vzprejme razpelo od raka, ki takoj zopet zgine v globočini morja.

LII.

Sv. Frančišek Solan († 1610), iz reda *sv. Frančiška asiškega*, je bil prava podoba svetega ustanovnika. Imenuje se „apostol peruanske dežele“, ker si je veliko trudil za razširjanje sv. vere v tej južno-ameriški deželi. Sv. Frančišku serafskemu je podoben tudi posebno v tem, da je bil s stvarmi v čudovito tesni zvezi in lepem soglasju. Premnogokrat so se čudili in veselili njegovi sobratje, ko je na vrtu v palmovem gozdiču vzel gosli v roke in zagodel, ter potlej povabil ptičke po vrtu, naj pridejo in hvalijo in slavijo Boga ž njim. „Prídite, ljube sestrice“, je nekoč klical, „prídite vendar le-sem; ker vam je ljubi Bog tukaj podaril bivališče, se pač spodobi, da ga hvalite in poveličujete!“ In ptički so prileteli, se zbrali okrog njega in napravili čudovito prijetno godbo. Ako je potlej svetnik pokleknil in jim začel pridigati, so takoj umolknili in ga pobožno poslušali, kakor da ga razumejo. Če jim je pa zopet prigovarjal, naj hvalijo, so na novo pričeli svojo žvrgolečo godbo. V tolpah so se zbirali okrog njega, mu sedali na roke in na rame ali pa na bližnja drevesa in veselo nadaljevali svoje pevanje, dokler jim ni rekel, naj zopet odletijo, ker so že izpolnili svojo dolžnost ter zahvalili Boga. Pri tej priči so se zopet vsi razleteli.

P o g r e b.

Oj tožno, tožno klenka bron,
Na daleč se razlega zvon;
Ljudje tožčé se zbirajo,
Solzé bridké otirajo.

Vrstí pogrebcev dolg se trop,
Da ponesó mrlíča v grob;
Oh, drag jim bil je ta mrlíč,
Tešiti jih ne more nič . . .

A jaz ne jokam, ne molčím,
Takó sam v sebi govorim:
„O blagor ti, ki mladolet
Zapustil spačeni si svet . . .!“

Janko Leban.

*) Prim. I. 1898, str. 27. id. Da se ta mikavni spis dovrši, opisati nam je še nekaj jako prikupnih prizorov iz novejših časov.